

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **VFH Vašíček a partneři s. r. o., advokátní kancelář**, IČO: 29307601
sídlem Lidická 710/57, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 14. 10. 2016, čj. 23/2016-510-RK/4,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 14. 10. 2016, čj. 23/2016-510-RK/4, a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 14. 7. 2016, čj. 112/2016-072-Z106/20, se zrušují.
- II. Ministerstvo dopravy je povinno poskytnout žalobci informace dle jeho žádosti ze dne 15. 3. 2016, tedy,
informace, jaké zkoušky a jakým subjektem byly provedeny jako podklad pro vydání „Rozhodnutí o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961“ čj. 3068/03-150 ze dne 4. 8. 2003 držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o.,
informace, jaké dokumenty o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydané v jiném členském státě EU, byly předloženy jako podklad pro vydání „Rozhodnutí o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961“ čj. 3068/03-150 ze dne 4. 8. 2003 držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o.,
informace, jaké zkoušky a jakým subjektem byly provedeny jako podklad pro vydání „Rozhodnutí o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961“ čj. 701/2015-150-SCH2 ze dne 26. 2. 2015 držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o., a

informace, jaké dokumenty o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydané v jiném členském státě EU, byly předloženy jako podklad pro vydání „Rozhodnutí o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961“ čj. 701/2015-150-SCH2, ze dne 26. 2. 2015 držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o.,

a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra dopravy (dále též jen „žalovaný“) ze dne 14. 10. 2016, čj. 23/2016-510-RK/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru komunikace (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 7. 2016, čj. 112/2016-072-Z106/20 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“).
2. Správní orgán prvního stupně prvostupňovým rozhodnutím „z faktických důvodů“ odmítl žádost žalobce ze dne 15. 3. 2016 (dále též jen „žádost o informace“) podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), kterou žalobce požadoval sdělení následujících informací:
 - (i.) informace, jaké zkoušky a jakým subjektem byly provedeny jako podklad pro vydání „Rozhodnutí o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961“ čj. 3068/03-150 ze dne 4. 8. 2003 držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o.
 - (ii.) informace, jaké dokumenty o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydané v jiném členském státě EU, byly předloženy jako podklad pro vydání „Rozhodnutí o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961“ čj. 3068/03-150 ze dne 4. 8. 2003 držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o.
 - (iii.) informace, jaké zkoušky a jakým subjektem byly provedeny jako podklad pro vydání „Rozhodnutí o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961“ čj. 701/2015-150-SCH2 ze dne 26. 2. 2015 držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o., a
 - (iv.) informace, jaké dokumenty o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydané v jiném členském státě EU, byly předloženy jako podklad pro vydání „Rozhodnutí o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961“ čj. 701/2015-150-SCH2, ze dne 26. 2. 2015 držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o.
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 18. 10. 2016, žalovaný rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh vyřizování podané žádosti, shrnul závěry vyslovené v rozhodnutí o odmítnutí žádosti a sumarizoval obsah námitek vznesených žalobcem v rozkladu proti tomuto rozhodnutí.

5. Na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí pak k námitkám, podle nichž správní orgán prvního stupně na žádost o informace neodpověděl, resp. na ni odpověděl způsobem, který nevedl k poskytnutí požadované informace, když žalobce neobdržel odpověď na otázku, podle jakých podkladů vydalo ministerstvo rozhodnutí o homologaci vozu, žalovaný konstatoval, že odpověď na žádost o informace byla žalobci poskytnuta již v přípisu ze dne 30. 3. 2016, čj. 112/2016-072/Z106/4. V tomto přípisu správní orgán prvního stupně konstatoval, že „*deklarací a podkladem pro Ministerstvo dopravy, že posouzení vlivu montáže daného příslušenství bylo výrobcem provedeno, je zařazení takového příslušenství do oficiálního katalogu příslušenství (...) To platilo pro předchozí schválení, stejně jako pro schválení současné*“. Ačkoli je odpověď podle žalovaného poměrně obecná, lze z ní dovodit, že podkladem předmětných rozhodnutí o homologaci je zařazení příslušenství do oficiálního katalogu příslušenství. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o odmítnutí žádosti přitom podle žalovaného na tento přípis zcela zřetelně odkazuje, a nelze proto přisvědčit žalobci, že na požadované otázky nebylo uspokojivě odpovězeno.
6. K námitkám poukazujícím na rozpory mezi tvrzeními v přípisu čj. 90/2016-150/ORG2/2 a tvrzením odboru provozu silničních vozidel a na nesoulad některých tvrzení v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný uvedl, že ze správního spisu i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že spíše nežli důvody k odmítnutí je třeba tato tvrzení považovat za osvětlující komentáře k problematice schvalovacího procesu, které byly navíc poskytnuty nad rámec zákonných povinností povinného subjektu k zaslání žalobce do širší problematiky schvalování technické způsobilosti a k demonstraci erudice správního orgánu.
7. Správní orgán prvního stupně učinil podle žalovaného za dost svým zákonným povinností. Pokud žalobce v rozkladu namítal existenci dalších dokumentů přes tvrzení správního orgánu prvního stupně, že jiné dokumenty, na základě nichž učinilo svá rozhodnutí o homologaci, neexistují, jedná se dle žalovaného o případ faktické neexistence informace. V tomto směru žalovaný poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, čj. 2 As 71/2007 - 56, a na relevantní doktrinální závěry.

III. Žaloba

8. Žalobce v části I. podané žaloby rekapituloval předchozí průběh postupu vyřizování žádosti o informace. Namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť pro odmítnutí poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím neexistuje zákonný důvod.
9. Pod *prvním žalobním bodem* žalobce považoval za nepřipustné, aby správní orgán odmítl odpovědět na dotaz, na základě jakých podkladů vydal konkrétní rozhodnutí, s odůvodněním, že takovou informaci nedisponuje. Pokud žalovaný rozhodnutí o homologaci vydal, nepochybně musel podle žalobce disponovat informací, na základě jakých podkladů toto rozhodnutí vydal. Žalobce poukázal na to, že informaci o podkladech rozhodnutí lze relativně velmi snadno opatřit ze správního spisu, který je žalovaný povinen vést. Doplnil, že i pokud by rozhodnutí o homologaci byla vydána bez předložení jakéhokoliv z dokumentů uvedených v žádosti o informace, nebyl by dán důvod pro odmítnutí žádosti, když ta měla být vyřizována sdělením, že žádné z vyjmenovaných dokumentů nebyly podkladem pro vydání předmětných rozhodnutí. Žalobce doplnil, že žalovaný se vyhýbá přímé odpovědi na zcela konkrétně formulovaný dotaz, pokud tvrdí, že „*takovými informacemi žalovaný nedisponuje*“. Závěr žalovaného k odpovídající námitce vznesené v rozkladu poukazující na poskytnutí informací v přípisu ze dne 30. 3. 2016, čj. 112/2016-072-Z106/4, je podle žalobce zjevně vadný, neboť správní orgán je povinen poskytnout žadateli požadované informace, a to informace přesné a konkrétní. Žalobce v této souvislosti dále poukázal na rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný na jednu stranu tvrdí, že požadované informace již byly žalobci poskytnuty v přípisu správního orgánu čj. 112/2016-072-Z106/4, a současně odůvodňuje odmítnutí poskytnutí požadovaných informací z důvodu neexistence požadovaných informací. Napadené rozhodnutí je podle žalobce v tomto směru zmatečné.

10. Pod *druhým žalobním bodem* žalobce namítal, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí jsou zmatečná, když jejich odůvodnění obsahuje vzájemně se vylučující informace. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podle žalobce tvrdí, že nemá k dispozici žádný dokument o schválení příslušenství, avšak současně výslovně uvádí, že „*výjimku tvoří např. doplňkové světlomety, ke kterým existuje vlastní schvalovací dokument*“. Žalobce rovněž v uvedené souvislosti poukázal na závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí akcentující provádění schvalovacího procesu francouzskou národní autoritou, popř. národními autoritami jiných států. Žalobce zmínil obsah námitek, jimiž v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí na neslučitelnost vyslovených závěrů upozorňoval. Namítl, že závěr žalovaného, podle něhož „*spíše nežli jako důvody k odmítnutí, je třeba tato tvrzení brát jako osvětlující komentáře k problematice schvalovacího procesu, které byly navíc poskytnuty nad rámec zákonných povinností povinného subjektu, očividně k zaslání žadatele do širší problematiky schvalování technické způsobilosti a k demonstraci erudice správního orgánu*“, nikterak nevysvětluje rozpory v prvostupňovém rozhodnutí a především nijak nevysvětluje, proč správní orgán prvního stupně neposkytl žalobci alespoň „schvalovací dokument k doplňkovým světlometům“, když správní orgán výslovně konstatoval, že takový dokument existuje. Žalobce doplnil, že pokud podle výslovného prohlášení správního orgánu prvního stupně existuje „schvalovací dokument k doplňkovým světlometům“, pak je tím vyvrácen žalovaným tvrzený důvod pro odmítnutí poskytnutí požadované informace, a to že neexistuje žádný dokument o schválení příslušenství vozidla.
11. V rámci *třetího okruhu žalobních bodů* pak žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí i správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nemístně argumentují rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 71/2007 - 56 a doktrinálními závěry, když přehlíží, že v uvedených případech se hovoří o nemožnosti vyhovět žádosti o informace ve formě listiny, kterou nemá povinný subjekt fyzicky ve svém držení. O takovou situaci se však dle žalobce v předmětném případě nejedná, neboť žalobce se předání žádných listin nedožadoval. Žalobce poukázal na doktrinální závěry, kde se autoři podle jeho přesvědčení vyslovují k obdobné situaci, a zopakoval, že tvrzení žalovaného o faktické neexistenci požadovaných informací a dokumentů o schválení příslušenství vyvrátil sám správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí, kde výslovně uvedl, že existuje „vlastní schvalovací dokument“ k doplňkovým světlometům.
12. Žalobce shrnul, že pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nebyly dány důvody a napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, jelikož žalovaný bez relevantního odůvodnění potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce odmítnuta v rozporu se zákonem i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Odůvodnění obou rozhodnutí je navíc dle žalobce zcela zmatečné. Žalobce podotknul, že nechápe, z jakého důvodu se žalovaný vyhýbá konkrétním odpovědím na pouhé čtyři stručné a konkrétně formulované dotazy, a namísto tohoto děle než půl roku výše popsaným způsobem obstruuje, když žalobci sděluje nekonkrétní i zcela nesouvisající informace.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 1. 2017 setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. K námitkám vzneseným v rámci *prvního žalobního bodu* uvedl, že v rozhodnutích opakovaně uváděl jako důvod pro neposkytnutí požadovaných informací (poklady pro rozhodnutí o homologaci, dokumenty o technických zkouškách) tu skutečnost, že jimi ministerstvo fakticky nedisponuje, respektive je nikdy nemělo, protože v rámci schvalovacího procesu dílu, který výrobce vozidla uvádí ve svém katalogu značkových dílů, se nepředkládají. Dle žalovaného se vychází z principu, že vlastní zařazení do katalogu je garancí plnění všech technických požadavků. Žalovaný nikdy neprovedl žádné zkoušky a neměl a nemá k dispozici dokumenty o posouzení souladu výrobků s legislativou EU vydaných v jiném členském státě EU, což znamená, že požadovanými

informacemi fakticky nedisponuje, přičemž žádný právní předpis mu ani neukládá, aby těmito informacemi disponoval. Žalovaný doplnil, že schvalovací proces v případě vozidla CITROEN C4 byl prováděn francouzskou národní autoritou, stejně jako většina ostatních vozidel CITROEN, v malém množství byla vozidla schvalována v Itálii, Velké Británii, atd. K žádosti o poskytnutí dokumentů, týkajících se posouzení souladu výrobků s legislativou EU ve spojení s rozhodnutími uvedenými v žádosti žalobce, bylo tedy žalobci podle žalovaného sděleno, že jediným dokumentem předloženým jako podklad byl katalog značkového příslušenství výrobce (konkrétní katalog, resp. jeho scan úvodní stránky a stránky obsahující předmětný díl přitom žalobci podle žalovaného poskytnut byl).

15. K námitkám vzneseným v rámci *druhého žalobního bodu* žalovaný uvedl, že opakovaně sděloval žalobci, že při schvalování značkového příslušenství nejsou vyžadovány protokoly o zkouškách takových komponent a schválení je vydáno pouze na základě žádosti a předložení vlastního katalogu. Dle žalobce tato skutečnost nebyla vyjádřena odpovídajícím způsobem. Žalovaný byl naopak přesvědčen, že tato vysvětlení byla žalobcem zjednodušena takovým způsobem, že jsou přijímány závěry, které neodpovídají skutečnosti. Žalovaný neshledal rozpor v tvrzení, že nemá k dispozici žádný dokument ve vztahu k tvrzení, že „existuje vlastní schvalovací dokument“ např. na doplňkové světlomety. Podle žalovaného se totiž jedná o dokument, který ministerstvo nemá k dispozici, jelikož ho samo nevydávalo, ale jedná se o dokument mezinárodně platný. Ani postup schvalovacího procesu a odkaz na postup zahraničních úřadů není podle žalovaného v rozporu s tím, že ministerstvo nemá konkrétní výsledky zkoušek či dokumenty k dispozici. Žalovaný doplnil, že žalobce podal ve stejné věci žádost ze dne 8. 2. 2016 (čj. 46/2016-072-Z 106), kde požadoval poskytnout dle zákona o svobodném přístupu k informacím kopii dokumentu o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydaného v jiném členském státě EU, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí o homologaci značkového příslušenství na vozidla Citroen - loketní opěrky označené v katalogu výrobce vozidla č. ref. 9440.15. Žalobci bylo podle žalovaného sděleno přípisem ze dne 11. 2. 2016, čj. 46/2016-072-Z106/4, že ministerstvo nedisponuje žádným dokumentem o posouzení souladu tohoto konkrétního výrobku (loketní opěrky) s legislativou EU. Také v tomto případě podle žalovaného „*platí, že plnění technických požadavků byl pro účely rozhodnutí ministerstva naplněn tím, že byl výrobek zařazen do katalogu značkového příslušenství*“.
16. K námitce vznesené pod *třetím žalobním bodem* pak žalovaný konstatoval, že odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, čj. 2 As 71/2007 - 56, ve spojení s komentářem autorů *Furek A., Rothanzl L., Zákon o svobodném přístupu k informacím a předpisy související. Komentář. Praha: Linde, 2012, str. 642*, shledal namíste vzhledem ke specifikům celého procesu schvalování vozidel a jeho komponent (konkrétně v dané věci schvalování značkového příslušenství). Doplnil, že žádné dokumenty poskytnout nemohl, jelikož je fakticky nemá k dispozici. Naopak se snažil poskytnout žalobci co nejpresnější informace k problematice, která ho zajímá.

V. Replika žalobce

17. V replice ze dne 10. 3. 2017 žalobce setrval na námitkách uvedených v žalobě. Uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě jednoznačně potvrdil oprávněnost podané žaloby, neboť je z jeho obsahu zřejmé, že žalovaný disponuje informací, jejíž poskytnutí žalobce požadoval ve své žádosti o informace. Žalovaný totiž ve svém vyjádření zcela jednoznačně uvádí, že mu pro homologaci příslušenství vozu CITROËN nebyly předloženy žádné dokumenty o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydané v jiném členském státě EU, ani dokumenty o provedených zkouškách. Takto stručně tedy měla podle žalobce znít odpověď na žádost o informace.
18. K závěru žalovaného, že „*Ministerstvo tedy žádné dokumenty poskytnout nemohlo, jelikož je nemá k dispozici*“, žalobce zopakoval, že po žalovaném nikdy nepožadoval předložení jakýchkoliv

dokumentů, tj. listin. Žalobce pouze žalovaného požádal, aby mu sdělil, jaké dokumenty pro homologaci vozu CITROËN byly žalovanému předloženy žadatelem CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s.r.o.

19. Žalovaný pak dále ve svém vyjádření k žalobě podle žalobce znovu uvádí zcela irelevantní informace ohledně schvalovacího procesu, jejichž poskytnutí žalobce nikdy nepožadoval a rovněž pro toto soudní řízení jsou zcela bez významu.
20. Závěrem žalobce konstatoval, žalobcem požadovanou informaci, jak lze dovodit z vyjádření žalovaného k žalobě, by bylo bývalo možné obsáhnout jednou až dvěma větami.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Soud přitom nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť všechny byly součástí spisového materiálu, z něhož soud při svém rozhodování vycházel.
22. Soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v rámci *prvního žalobního bodu* namítal, že bylo nepřipustné, aby správní orgán prvního stupně odmítl odpovědět na dotaz, na základě jakých podkladů vydal konkrétní rozhodnutí, s odůvodněním, že takovou informací nedisponuje.
23. Soud ze správního spisu ověřil, že správní orgán prvního stupně odpověděl na žádost o informace přípisem ze dne 30. 3. 2016, čj. 112/2016-072-Z106/4, v němž žalobci mj. sdělil, že schvalovací proces byl v případě vozidla CITROËN C4 stejně jako u většiny ostatních vozidel CITROËN prováděn francouzskou národní autoritou, v malém množství byla vozidla schvalována v Itálii, Velké Británii atd. Správní orgán prvního stupně současně v předmětném přípisu uvedl, že deklarací a zároveň podkladem pro Ministerstvo dopravy, že posouzení vlivu montáže daného příslušenství (loketní opěrky) bylo výrobcem provedeno, je zařazení takového příslušenství do oficiálního katalogu originálního příslušenství. Tento katalog, resp. díly v něm uvedené, byly a jsou uváděny na trh v rámci celé EU, bez zkoušek v jednotlivých státech. To podle správního orgánu prvního stupně platilo pro předchozí schválení, stejně jako pro schválení současné.
24. Žalobce považoval uvedené sdělení za nedostatečné a brojil proti postupu správního orgánu prvního stupně stížností podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 11. 4. 2016. Namítal, že všechny dotazy byly formulovány dostatečně konkrétně, a proto očekává poskytnutí zcela konkrétních informací, přičemž pakliže byla uvedená rozhodnutí o homologaci vydána bez toho, že by ministerstvo mělo k dispozici výsledek jakékoli zkoušky nebo jakýkoli dokument o homologaci v jiném členském státě EU, žalobce žádal, aby to bylo uvedeno výslovně a jednoznačně.
25. Správní orgán prvního stupně následně rozhodnutím ze dne 18. 4. 2016, čj. 112/2016-072-Z106/8, vydaným podle § 15 odst. 1 v souladu s § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, žádost o informace odmítl s poukazem na „faktické důvody“ spočívající v neexistenci požadovaných informací (dále jen „původní prvostupňové rozhodnutí“).
26. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016, čj. 16/2016-510-RK/4, s poukazem na procesní pochybení původní prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc správnímu orgánu prvního stupně vrátil k novému projednání.
27. Správní orgán prvního stupně následně výše označeným prvostupňovým rozhodnutím žádost o poskytnutí informací znovu odmítl s poukazem na „faktické důvody“ spočívající v neexistenci požadovaných informací. Správní orgán prvního stupně přitom jednak v odůvodnění

prvostupňového rozhodnutí výslovně uvedl, že „důvodem pro neposkytnutí podkladů, které byly podkladem pro vydání předmětného Rozhodnutí..., resp. neposkytnutí dokumentů o technických zkouškách příslušenství je skutečnost, že jimi Ministerstvo dopravy fakticky nedisponuje, respektive je nikdy nemělo, protože v rámci schvalovacího procesu dílu, který výrobce vozidla uvádí ve svém katalogu značkových dílů, se nepředkládají. Vychází se z principu, že vlastní zařazení do katalogu je garancí plnění všech technických požadavků“. Současně správní orgán prvního stupně v odůvodnění konstatoval, že „Ministerstvo dopravy tedy neprovedlo žádné zkoušky a nemělo a nemá k dispozici dokumenty o posouzení souladu výrobků s legislativou EU..., což znamená, že požadovanými informacemi fakticky nedisponuje a žádný právní předpis mu ani neukládá, aby těmito informacemi disponoval“.

28. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitkám obsahově odpovídajícím námitkám vzneseným v rámci prvního žalobního bodu uzavřel, že odpověď na žádost o informace byla žalobci poskytnuta již v přípisu ze dne 30. 3. 2016, čj. 112/2016-072/Z106/4, přičemž jakkoli je odpověď poměrně obecná, lze z ní dovodit, že podkladem předmětných rozhodnutí o homologaci je zařazení příslušenství do oficiálního katalogu příslušenství. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o odmítnutí žádosti přitom podle žalovaného na tento přípis zcela zřetelně odkazuje, a nelze proto přisvědčit žalobci, že na požadované otázky nebylo uspokojivě odpovězeno.
29. K meritu sporu soud v obecné rovině uvádí, že právo na informace je zakotveno na úrovni ústavního pořádku v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Toto základní politické právo a jemu odpovídající povinnost orgánů veřejné moci jsou klíčovými prvky vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je totiž participace občanské společnosti na věcech veřejných. Informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat. Právo na informace tak poskytuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Jeden z hlavních významů veřejného subjektivního práva na informace přitom spočívá v tom, že dává občanům možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, čj. 9 As 257/2015 - 43, a tam citovanou judikaturu).
30. Podrobnosti výkonu práva na informace stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím, který zároveň v ustanoveních § 7 až § 11 upravuje důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Poskytnutí informace lze nad rámec těchto právních důvodů odmítnout také z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. I když povinný subjekt danou informaci nemá, je povinen ji nově vytvořit v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost danou informaci disponovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011 - 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS). Výjimkou z této zásady by mohla být pouze situace, kdy by se jednalo o informaci svým charakterem jedinečnou (neopakovatelnou), u níž nepřichází v úvahu možnost, že by byla opětovně vytvořena. V takovém případě nelze dovodit povinnost povinného subjektu požadovanou informaci znovu vytvořit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, čj. 5 As 24/2015 - 36).
31. Ze shora uvedeného vyplývá, že informační povinnost se týká pouze informací reálně existujících. Po povinném subjektu tedy nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací a v tomto směru ho tedy nemůže ani tížit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost. Po povinném subjektu je ovšem nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá.
32. V dané věci žalobce požadoval sdělení informace o tom, jaké dokumenty o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydané v jiném členském státě EU, byly předloženy, resp. jaké

zkoušky byly provedeny v souvislosti s vydáním v žádosti o informace označených rozhodnutí o homologaci.

33. Žádost o informace byla odmítnuta právě s poukazem na faktický důvod spočívající v reálné neexistenci požadovaných informací. Jak vyplývá z výše citovaných částí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, správní orgán prvního stupně v reakci na stížnost § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím (podle něhož může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí), žalobci odmítl požadované informace poskytnout s odůvodněním, že podklady o zkouškách a dokumenty o posouzení souladu výrobků fakticky nedisponuje, neboť v souvislosti s vydáním předmětných rozhodnutí o homologaci žádné zkoušky neprovedlo a žádné dokumenty o posouzení souladu k dispozici nemělo.
34. Mezi účastníky není s přihlédnutím k obsahu repliky žalobce a vyjádření žalovaného sporné, že žalovanému v souvislosti s vydáním v žádosti o informace označených rozhodnutí o homologaci nebyly předloženy žádné dokumenty o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydané v jiném členském státě EU, resp. nebyly provedeny žádné zkoušky. Žalovaný nezasílá, že jediným podkladem pro vydání předmětných rozhodnutí o homologaci byl dokument nazvaný „CITROËN C4 Katalog základního příslušenství“, označený číslem TMK 23 01 049 (dále též jen „katalog příslušenství“), tedy vlastní katalog výrobce vozidla, který byl žalobci k dřívějším žádostem o informace poskytnut.
35. Žalobci je třeba podle soudu přisvědčit v tom, že předmětem žádosti o informace nebyl požadavek na předložení žalobcem vymezených podkladů nebo dokumentů, ale toliko požadavek jejich identifikace. Jinak řečeno, žalobce podáním žádosti o informace neusiloval o to, aby mu správní orgán poskytl znění dokumentů o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, resp. protokoly či jiné dokumenty o zkouškách, ale svou žádostí zjevně usiloval toliko o sdělení informace o tom, zda a jaké podklady byly v této souvislosti žalovanému předloženy. Jak bylo rekapitulováno výše, žalobce ostatně v podané stížnosti pro případ, že rozhodnutí o homologaci byla vydána bez toho, že by ministerstvo mělo k dispozici výsledek jakékoli zkoušky nebo jakýkoli dokument o homologaci v jiném členském státě EU, žádal, aby to bylo uvedeno výslovně a jednoznačně. O předmětu a rozsahu žádosti o informace tedy v tomto směru není pochyb; žalovaný ostatně ani nejednoznačnost či nekonkrétnost požadavku žalobce netvrdí.
36. Soud konstatuje, že za této situace nebyl správní orgán prvního stupně oprávněn s poukazem na „faktický důvod“ žalobci jím požadované informace odepřít, neboť žalobce se nedomáhal poskytnutí informací, jimiž povinný subjekt nedisponoval, ale domáhal se zjevně toliko sdělení informace o tom, zda žalovanému byly v souvislosti s procesem homologace nějaké takové podklady předloženy, tj. zda nějakými takovými informacemi disponuje či disponoval.
37. Povinný subjekt ani žalovaný tak nemohli svá rozhodnutí postavit na závěru, že žalobcem požadovanými informacemi (podklady k homologaci) nedisponují, neboť žalobce tyto podklady nepožadoval. Pokud správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti na str. 3 ve třetím odstavci pod bodem 3 uzavřel, že důvodem pro neposkytnutí podkladů je skutečnost, že jimi povinný subjekt nedisponuje, postupoval v rozporu se zákonem, neboť žalobce uvedený požadavek v žádosti o informace nevznsl. Správními orgány aplikovaný „faktický důvod“ neposkytnutí informace by se mohl teoreticky týkat toliko samotných podkladů, jimiž povinný subjekt nedisponoval, neboť mu nebyly předloženy, nebylo však v žádném případě možné jej aplikovat na žádost o informaci o tom, zda byly takové podklady povinnému subjektu předloženy.
38. Žalobce proto podle názoru soudu správně namítá, že pokud rozhodnutí o homologaci byla vydána bez předložení jakéhokoliv z dokumentů uvedených v žádosti o informace, nebyl dán důvod pro odmítnutí žádosti, která měla být vyřízena sdělením, že žádné z vyjmenovaných dokumentů nebyly podkladem pro vydání předmětných rozhodnutí, resp. jednoznačným

sdělením, že podkladem pro vydání předmětných rozhodnutí o homologaci byl toliko výše označený katalog příslušenství.

39. Žalovanému přitom nelze nad rámec uvedeného přisvědčit, že žalobci bylo v rámci vyřizování jeho žádosti o informace sděleno, že jediným dokumentem předloženým jako podklad byl katalog příslušenství. Taková konkrétní jednoznačná odpověď totiž z přípisu ze dne 30. 3. 2016 neplyne.
40. Ačkoli pak žalobce podanou stížností podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím v souladu s výše uvedeným pro případ, že rozhodnutí o homologaci byla vydána bez toho, že by ministerstvo mělo k dispozici výsledek jakékoli zkoušky nebo jakýkoli dokument o homologaci v jiném členském státě EU, žádal, aby to bylo uvedeno výslovně a jednoznačně, žalovaný namísto sdělení takové informace vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost s poukazem na neexistenci požadovaných informací (podkladů pro homologaci) odmítl.
41. Přestože v odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně žalobci sdělil, že „*Ministerstvo dopravy tedy neprovedlo žádné zkoušky a nemělo a nemá k dispozici dokumenty o posouzení souladu výrobků s legislativou EU*“ (a tím na žádost o informace fakticky odpověděl), současně s poukazem na faktickou neexistenci informace rozhodl o odmítnutí žádosti, namísto toho, aby žalobci s odkazem na § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím toliko přípisem sdělil informaci o tom, že jediným podkladem pro vydání předmětných rozhodnutí o homologaci byl katalog příslušenství a žádné žalobcem označené dokumenty podkladem pro tato rozhodnutí nebyly.
42. Správní orgán prvního stupně a žalovaný tedy pochybili, pokud vzdor tomu, že žalobcem skutečně požadovanou informaci k dispozici měli, žádost o informace odmítl, vycházející zřejmě z domněnky, že žalobce požadoval poskytnutí samotných podkladů, kterými povinný subjekt nedisponoval. Jak však bylo zdůrazněno výše, se zřetelem k obsahu žádosti o informace i podané stížnosti není pochyb o tom, že žalobce se nedomáhal poskytnutí podkladů, na které se dotazoval, a kterými povinný subjekt nedisponoval, ale toliko informace o tom, zda povinnému subjektu byly v souvislosti s procesem homologace nějaké takové podklady předloženy, tj. zda nějakými takovými informacemi disponuje či disponoval.
43. Pokud pak chtěl povinný subjekt žalobci k jeho žádosti sdělit, že žádné takové podklady předloženy nebyly, nebylo podle stanoviska soudu možno tak činit rozhodnutím o odmítnutí žádosti s poukazem na závěr o neexistenci informací, resp. v odůvodnění takového rozhodnutí.
44. Soudu je přitom z rozhodovací činnosti známo, že žalobce se v případě jiné žádosti o poskytnutí informace adresované témuž povinnému subjektu v obdobné věci proti postupu správního orgánu prvního stupně rovněž bránil stížností podanou podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou napadl postup správního orgánu prvního stupně ohledně části žádosti ze dne 24. 7. 2017, kterou žalobce domáhal poskytnutí informace o tom, jaké dokumenty byly ze strany společnosti CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s. r. o. předloženy žalovanému jako podklad pro vydání rozhodnutí o schválení technické způsobilosti. Žalobce považoval odpověď správního orgánu prvního stupně, že podkladem pro vydání rozhodnutí o schválení technické způsobilosti byl pouze „vlastní katalog značkového příslušenství“, za obecnou a nekonkrétní, neboť takto označený dokument nelze odlišit od jiných obdobných dokumentů. Žalobce tedy požádal, aby mu byla poskytnuta konkrétní specifikace příslušného dokumentu. Na stížnost žalobce reagoval správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 21. 8. 2017, nadepsaným mj. „autoremedura“, v němž podle § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytl informaci, že podkladem pro rozhodnutí o schválení značkového příslušenství č. 961 pro vozidlo CITROËN C4 byl katalog příslušenství (tedy dokument s názvem „CITROËN C4 Katalog základního příslušenství“, označený číslem TMK 23 01 049), jehož titulní strana byla žalobci mj. zaslána přípisem ze dne 23. 5. 2016.

45. Soudu není v tomto směru zřejmé, z jakého důvodu zvolil správní orgán prvního stupně ve věci obdobné žádosti podané dne 24. 7. 2017 jiný postup, když žalobci k jeho žádosti a navazující stížnosti sdělil, že podkladem pro rozhodnutí o homologaci byl toliko katalog příslušenství, zatímco v nyní řešeném případě v reakci na stížnost podanou podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
46. Pokud tak správní orgán prvního stupně učinil proto, že se domníval, že žalobce podanou žádostí usiloval o zaslání předmětných podkladů pro homologaci, na což lze, jak bylo uvedeno výše, usuzovat z části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle které „*důvodem pro neposkytnutí podkladů, které byly podkladem pro vydání předmětného Rozhodnutí..., resp. neposkytnutí dokumentů o technických zkouškách příslušenství je skutečnost, že jimi Ministerstvo dopravy fakticky nedisponuje, respektive je nikdy nemělo*“, a rovněž z obsahu vyjádření žalovaného k podané žalobě, je třeba opětovně uzavřít, že žalobce takové informace v podané žádosti nepožadoval.
47. Soud shrnuje, že správní orgán prvního stupně i žalovaný zatížili svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, pokud žádost o informace odmítli s poukazem na to, že dokumenty, které byly podkladem pro vydání předmětných rozhodnutí o homologaci, povinný subjekt nedisponuje, přestože žalobce žádostí o informace poskytnutí těchto dokumentů nepožadoval a domáhal se zákonem předvídaným postupem toliko sdělení, jaké podklady byly povinnému subjektu v souvislosti s rozhodováním o homologaci předloženy. Platí přitom, že přestože již byla žalobci požadovaná informace fakticky poskytnuta, stalo se tak vadně v rámci odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které je v souladu s výše uvedeným opřeno o nezákonný důvod. Soud proto za této procesní situace nemohl od nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí odhlédnout a žalobu s poukazem na to, že žalobci se kýžené informace dostalo v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti, zamítnout. Takový postup by totiž vedl k tomu, že by soud ponechal existentní nezákonné rozhodnutí nadané právní mocí, vykonatelností a presumpcí správnosti.
48. Soud přisvědčuje rovněž souvisejícím námitkám vzneseným žalobcem pod *třetím žalobním bodem*, zpochybňujícím relevanci odkazu na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 71/2007 - 56 a jím odpovídající doktrinální závěry.
49. Správním orgánem prvního stupně i žalovaným akcentovaný právní názor byl totiž vysloven na půdorysu skutkově a právně odlišné situace, a proto jej nelze bez dalšího aplikovat i v nyní řešeném případě.
50. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku připustil, že žádost o poskytnutí informací podaná v režimu zákona č. 106/1999 Sb. může být odmítnuta i z tzv. faktických důvodů. Uvedl, že „*poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá*“. Shodný právní názor je pak zastáván autory správními orgány citované odborné literatury.
51. Jak bylo popsáno výše, soud nikterak možnost (resp. nutnost) odmítnout žádost o informace i z nepsaného, tzv. faktického důvodu. Takovým faktickým důvodem odepření informace je přitom v souladu s dříve uvedeným vedle neexistenci informace či opakované žádosti o totožné informace rovněž např. případ zneužití práva na informace na straně žadatele.
52. Soud však výše vyložil, že se v posuzovaném případě nejednalo o případ, kdy by povinný subjekt informacemi požadovanými žalobcem nedisponoval, nebo kdy by takové informace neexistovaly (srov. argumentace shora).
53. Pokud jde o námitky vznesené pod *druhým žalobním bodem*, jimiž žalobce poukazoval na zmatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí, které dle něho obsahují navzájem vylučující se informace, soud pro úplnost konstatuje, že z pouhé zmínky

o tom, že ve vztahu k doplňkovým světlometům „existuje vlastní schvalovací dokument“, nevyplývá, že by bylo rozhodnutí zmatečné, popř. nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Žalobce ostatně v podané replice nebrojil proti argumentaci žalovaného, podle které se jedná o dokument, který ministerstvo nemá k dispozici, jelikož ho samo nevydávalo, ale jedná se o dokument mezinárodně platný. Jak bylo uvedeno výše, mezi účastníky není s přihlédnutím k obsahu repliky žalobce a vyjádření žalovaného sporu o tom, že žalovanému v souvislosti s vydáním v žádosti o informace označených rozhodnutí o homologaci nebyly předloženy žádné dokumenty o posouzení souladu výrobku s legislativou EU, vydané v jiném členském státě EU, resp. nebyly provedeny žádné zkoušky. Žalobce tedy nečiní sporným, že žalovanému nebyl v souvislosti s rozhodováním o homologaci předložen ani „schvalovací dokument k doplňkovým světlometům“. Přestože soud tuto dílčí námitku důvodnou neshledal, rozhodnutí o odmítnutí informace však ve spojení s napadeným rozhodnutím v rámci soudního řízení neobstálo z výše popsaných důvodů.

54. Soud dále připomíná, že podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *„při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout“*.
55. Citované ustanovení neposkytuje soudu žádný prostor pro úvahu o dalším postupu. Je-li splněna hypotéza citovaného ustanovení, je soud povinen rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu prvního stupně zrušit a nařídít povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Toto ustanovení tedy zavádí do soudního řízení správního ovládaného principem kasačním prvky principu apelačního. K tomu soud doplňuje, že podle § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím je možné postupovat primárně v případě, že je napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2014, čj. 6 As 140/2013 - 155). Smyslem a účelem § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je jednak zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem na straně jedné a správními soudy na straně druhé, jednak zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací orgán tak neučinily. Soud má při postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézacího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 112/2015 - 54).
56. Soud neshledal, že by byl v dané věci naplněn jiný zákonný důvod pro omezení práva na informace. K tomu soud poznamenává, že úkolem soudu při rozhodování podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti či nahrazoval důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinného subjektu neobstojí. Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Soud je tedy povinen zhodnotit, zda obstojí důvody pro odmítnutí žádosti, a pokud ne, zkoumá, zda nemohou existovat jiné důvody, které by odůvodňovaly odmítnutí žádosti. Nezabývá se přitom detailně existencí jiných důvodů pro odmítnutí žádosti a tyto důvody zkoumá pouze *prima facie* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 As 236/2016 - 104, a v něm citovanou judikaturu).
57. Jakkoli tedy soud nepřehlédl, že povinný subjekt již fakticky žalobci požadovanou informaci poskytl (v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a poté v rámci vyřizování jiné žádosti ze dne 24. 7. 2017), nezbylo soudu, než s ohledem na výše popsané důvody žalobním námitkám vyhovět

a napadené rozhodnutí i rozhodnutí o odmítnutí informace zatížené shodnou vadou pro nezákonnost zrušit.

58. Soud proto s ohledem na naplnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím prvním výrokem tohoto rozsudku napadené rozhodnutí i rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušil, neboť pro odmítnutí žalobcem poskytnutí požadovaných informací postupem podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nebyl dán žádný důvod.
59. Povinnému subjektu pak soud druhým výrokem tohoto rozsudku uložil podle § 16 odst. 4 věty druhá zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost žalobcem požadované informace poskytnout. K tomu mu určil lhůtu 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Soud vycházel z toho, že ačkoli při stanovení lhůty k poskytnutí informace není *a priori* limitován žádným rozpětím, jako nejvhodnější se jeví stanovit stejnou lhůtu jako v postupu podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 As 350/2016 - 72).
60. Soud přitom pro úplnost podotýká, že povinný subjekt dostojí povinnosti uložené v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím výrokem tohoto rozsudku, pokud žalobci sdělí informaci poskytnutou již jinými slovy v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tj. informaci, že Ministerstvo dopravy žádné takové podklady, na které se žalobce v žádosti o informace tázal, k dispozici nemělo a vycházelo při vydání rozhodnutí o homologaci toliko z katalogu příslušenství.
61. Pro úplnost soud podotýká, že v nyní posuzované věci postupoval odlišně od věci, v níž rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, čj. 9 A 196/2017 - 55, neboť v posléze uvedeném případě se žalobce skutečně fakticky domáhal poskytnutí informace, kterou povinný subjekt nedisponoval ani nebyl povinen disponovat, když požadoval poskytnutí seznamu typů systémů, konstrukčních částí a výbavy vozidla CITROËN C4, modelu vyráběného od roku 2004 do roku 2010, pro které bylo Ministerstvem dopravy vydáno schválení technické způsobilosti držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s. r. o. (nyní C Automobil Import s. r. o.).
62. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu však představuje jen zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, neboť jiné náklady žalobci v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

